

Hồi 160

Sinh ly tử biệt

Yến Phi đối với linh giác của mình đã hiểu biết thêm một bước.

Cảm ứng đối với Kỳ Thiên Thiên, đại khái có thể phân ra cảm ứng thân xác và cảm ứng tinh thần. Cái trước gần như một thứ xúc cảm bén nhạy, chịu hạn chế khoảng cách, giống như chó chỉ có thể tìm người qua mũi, chàng bằng vào xúc cảm vượt xa người thường cảm thấy được thân xác Kỳ Thiên Thiên đang ở đâu. Kỳ quái là thứ xúc cảm đó chỉ hữu hiệu đối với Kỳ Thiên Thiên, ví như chàng không có cách nào vào giờ phút này cảm ứng được Mộ Dung Thùy hay vị trí của bất cứ một người nào bên y.

Có thể là vì tình nồng giữa chàng với Kỳ Thiên Thiên, làm cho giữa bọn họ kiến lập một mối liên hệ vi diệu.

Sự liên hệ tinh thần tuy có thể vì khoảng cách xa gần mà giảm thiểu hoặc tăng gia, trên cơ bản không chịu hạn chế khoảng cách, đó là sự liên kết tâm linh, chịu ảnh hưởng trực tiếp của tinh thần trạng thái của song phương, hơn nữa tổn hao tâm lực vô cùng. Lấy tâm truyền tâm phải tốn một giá lớn.

Yến Phi Kim Đan đại pháp toàn diện triển khai, Tinh Khí Thần không ngừng thăng tiến, ngưng thị nhìn ba điểm sáng dần dần biến thành rõ rệt ở hạ du.

Mộ Dung Chiến, Đồ Phụng Tam và Thác Bạt Nghi cũng thủ thế chực chờ, đợi giờ phút then chốt địch nhân đi qua khúc sông dưới chân.

Giả như một chiều không trúng, bọn họ không những phải ngồi nhìn Mộ Dung Thùy dẫn chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên rời khỏi Biên Hoang Tập, có thể còn phải đền mạng luôn.

Hơn trăm chiến sĩ Thác Bạt tộc nằm phục ở bên bờ giương cung lắp tên, chuẩn bị quật xuống thẳng thuyền địch.

Cách đằng sau bọn bốn người Yến Phi mười mấy bước có bốn chiến sĩ, mỗi người tay cầm một khúc cây dài cỡ hai thước, to cỡ cánh tay, tư thế như muốn ném đi.

Lúc này ba chiếc thuyền địch đã hiện rõ mồn một, mượn sức gió và sức chèo mau chóng đến gần. Thuyền địch đi sát bờ tây, như vậy cho dù đi qua điểm phục kích, cự ly gần nhất cũng cách ngoài ba chục trượng.

Với bản lĩnh của Yến Phi, cho dù từ chỗ cao lao xuống, vượt ngang mười mấy trượng cũng đã là quá sức phi thường rồi, ba mươi mấy trượng có muốn nghĩ tới cũng không cần phải nghĩ.

May là bọn họ có công cụ phi hành để ngự không, là “phi mộc” mà Yến Phi đã nghĩ ra.

Bọn họ đã luyện tập thử, sửa đổi thêm bớt thân pháp thủ pháp đủ mọi mặt, chứng thực là kể có thể dùng.

Đồ Phụng Tam nhìn bốn chiến sĩ đỡ “phi mộc” sau lưng ra dấu, bọn họ liền vận công chực chờ. Bất kỳ một sai sót nào, hậu quả bọn họ khó mà gánh nổi.

Thuyền địch mau mắn tiếp cận, bốn người đồng thời cúi người, để phòng đèn đuốc trên thuyền sáng lóa bị địch nhân phát hiện.

Ưu thế lớn nhất của bọn họ là Mộ Dung Thùy nhất định không đoán được thiên la địa võng bố trí ở Phong Minh Giáp đã bị khám phá, phục kích lại được tiến hành trước khi tới Phong Minh Hạp.

Thuyền địch không ngừng đến gần.

Yến Phi trầm giọng: “Vẫn là chiếc thuyền ở giữa”.

Mộ Dung Chiến hít một hơi sâu: “Sau khi lên thuyền tùy cơ ứng biến, Yến Phi người đừng nghĩ đến gì khác, chỉ lo cứu người đi”.

Thác Bạt Nghi xen lời: “Cho dù bọn ta có người bị giết, cũng đừng lý tới”.

Đồ Phụng Tam đôi mắt loang loáng tinh quang: “Bọn ta sẽ nội trong thời gian ngắn nhất khiến cho đối phương chịu thương vong nặng nhất”.

Mộ Dung Chiến lạnh lùng: “Đến rồi!”.

Chiếc thuyền đi đầu ngay dưới tầm mắt.

Thác Bạt Nghi ra dấu.

Bốn người đồng thời bắn lên, các chiến sĩ ở hậu phương vận lực đẩy bốn khúc gỗ ra, chuẩn xác bay ngay dưới chân bốn người, bọn họ nhất tề chấm chân phải xuống, đạp lên phi mộc, giống như tiên nhân trên mây rời khỏi bờ, nhắm chiếc thuyền chính giữa đang ngược dòng đằng không bay xéo xuống, mau lẹ như lưu tinh.

Hơn trăm chiến sĩ bắn kinh tiễn ra, ba chiếc thuyền bị bao trùm trong lưới tên, mục tiêu không phải là địch nhân, mà là đèn bão treo khắp thuyền.

Yến Phi một mặt đề khí khinh thân, mặt khác đem chân khí truyền vào phi mộc, lập tức vọt ra trước, dẫn đầu nhắm chiếc thuyền mục tiêu bay tới.

Nháy mắt bọn họ đã bay ngang hơn hai mươi trượng, cách mạn phải thuyền địch bảy tám trượng.

Đèn lửa liền tắt ngóm.

Đèn bão bị bắn trúng, ánh sáng giảm nhiều.

Địch nhân chưa kịp phản kích, lướt kinh tiễn thứ nhì đã bắn tới ba chiếc thuyền địch, mục tiêu không còn là đèn đuốc nữa, mà là người.

Yến Phi hú dài một tiếng, dụng kinh dưới chân, phi mộc biến thành ám khí, nhắm đám địch nhân đang ngược nhìn mình đập xuống.

“Reng”!

Điệp Luyến Hoa ra khỏi vỏ, hóa thành một quang sáng, bao phủ toàn thân lao xuống đầu địch.

Bọn Mộ Dung Chiến ba người trước sau bắn khỏi phi mộc, rượt theo sau Yến Phi lao đầu xuống thuyền địch.

Thành công thất bại, chỉ quyết định trong nháy mắt cao tốc.

Mọi người đều toàn lực xuất thủ, không chút lưu tình.

“Keng keng”, tiếng binh khí va chạm không ngừng vang vọng, Yến Phi rơi xuống đầu thuyền, đánh văng ba tên địch, đá thương một người bên đối phương.

Lòng phát lãnh, thực lực của đám thân binh của Mộ Dung Thùy ghê gớm vượt ngoài ý liệu của chàng, chàng vốn nghĩ có thể làm ba người thụ thương hết, lại để cho hai tên né thoát, chỉ có thể đá thương một.

Yến Phi không ngừng lại, lộn một vòng, lên trên buồng tàu của, đồng thời nắm bắt toàn hình thế.

Hơn trăm địch nhân đang từ bốn phía nhào lại, đối phó bốn người bọn họ.

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi lần lượt tham gia vòng chiến, đại khai sát giới, giúp tạo tình thế hỗn loạn có lợi cho chàng. Bất quá bên địch ai ai cũng võ công cao cường, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại có tổ chức, cho dù đột nhiên bị tập kích như vậy, vẫn có thể phản khởi chống đối.

Chiến sĩ bên mình vẫn tên bắn như mưa, nhắm bắn hai chiếc thuyền trước sau, kèm chế địch nhân, toàn bắn ra hỏa tiễn đầu thập tự.

“Tiểu nhân phương nào, dám quấy rối Mộ Dung Thùy ta!”.

Tinh quang mù trời đang bắn tới chỗ Yến Phi đứng.

Đất trời vụt biến hóa, tất cả giống như chậm lại, bất kỳ một động tác đơn giản nào cũng đều phải tổn hao chân khí gấp bội mới có thể bảo trì tốc độ liên tục trôi chảy.

Bắc Bá Thương của Mộ Dung Thùy đã kèm tảo Yến Phi, không hổ là đệ nhị cao thủ của Hồ tộc, cho dù dưới tình thế hỗn loạn như vậy vẫn có thể bắt đúng chiến lược đột tập cứu người của bọn họ, khám phá là để Yến Phi vào trong cứu người, khiến kế hoạch bọn họ định để Đồ Phụng Tam cầm chân Mộ Dung Thùy bị phá hỏng.

Một thương của Mộ Dung Thùy không thể không đỡ, nhưng nếu để Mộ Dung Thùy quán quít, đâm cao thủ thân binh của Mộ Dung Thùy một khi trấn định tay chân, bọn chúng sẽ không để một ai có thể sống sót rời khỏi Dĩnh Thủy.

Phương pháp thành công duy nhất là dùng thế lôi đình vạn quân, nhất cử cướp người đào tẩu.

Vô số tinh quang như mưa rào từ đuôi thuyền xung kích tới, Mộ Dung Thùy uy vũ như thiên thần, từng sợi từng sợi tóc dựng đứng lên, vòng cứng trên đầu lấp lánh phát quang, toàn thân y phục phản phật, quả là có khí thế nhiếp hồn quật nát sơn hà.

Theo sự tiếp cận thần tốc của y, áp lực càng lúc càng trầm trọng, nếu đổi lại trước khi Kim Đan đại pháp sơ thành, có thể chống đỡ được một chiêu toàn lực không chút nhân nhượng đó hay không còn chưa biết chắc được.

Diệp Luyến Hoa hóa thành một đạo dị quang như cầu vồng, tiếng kiếm rít tràn ngập không gian trên thuyền, xé gió đón Bắc Bá Thương.

Tiếng quát lớn như sét đánh vang lên bên trái trước khi thương và kiếm giao kích, Đồ Phụng Tam tà tà rướn tới, vai trái và chân phải đầm máu tươi, hiển thị y đã liều chịu thương tích thoát thân khỏi trùng vây của địch nhân, cắt đường Mộ Dung Thùy, từ đó có thể tưởng tượng sự kịch liệt và hung hiểm của chiến huống.

Quả nhiên Yến Phi cảm thấy áp lực giảm nhiều, với năng lực của Mộ Dung Thùy, cũng không thể không kéo lại mấy phần sức lực để ứng phó đoạt mệnh kiếm của Đồ Phụng Tam.

Bốn bề tiếng hò hét liên thanh, mấy bóng người vùn vụt trên không, chia nhau truy kích Yến Phi và Đồ Phụng Tam, bất quá đều đã chậm một chút xíu, xem thân thủ chắc là cao thủ thân vệ “Bát Kiệt”.

Dĩnh hà sát khí ngùn ngụt, chiến hỏa khắp nơi.

Hai thuyền trước sau đều đã bắt lửa nhiều chỗ, ba chiếc thuyền vẫn tiếp tục hành trình, tránh xa sự uy hiếp nghiêm trọng của cung tên trên bờ.

Tất cả xảy ra mau chóng đến mức không một ai có thể nghĩ ngợi gì.

“Keng”!

Điệp Luyến Hoa biến hóa ba lần, thành công chém trúng mình Bắc Bá Thương.

Một luồng kinh khí mãnh liệt đến mức khiến người ta xé nát tâm can lẫn theo kiếm xâm nhập, Yến Phi thầm kêu may quá, nếu không phải Đồ Phụng Tam liều chết đánh chặn bên hông, để Mộ Dung Thùy công lực không thua kém Tôn Ân dùng toàn lực, khẳng định có thể chấn ngược mình trở lại đầu thuyền, đại kế cứu người của bọn họ đã tan tành theo mây khói.

“Vù! Vù!”.

Hai mũi trường thương từ phương hướng đầu thuyền quang về phía chàng, kinh đạo sung túc, nhắm ngay chỗ yếu hại trên lưng chàng, thời gian vừa đúng không sớm không muộn, chỉ cần chàng bị một thương của Mộ Dung Thùy đánh văng ra sau, hai thương đó sẽ đồng thời đâm phập vào lưng.

Yến Phi dưới tình huống ngày thường khẳng định có đủ thực lực hóa giải kinh khí xâm nhập của Mộ Dung Thùy, chỉ cần thuận thế thoái ra sau, rồi vận công hóa giải, trước khi hạ mình có thể hồi phục rồi.

Tình thế hiện tại lại tuyệt không cho phép chàng làm như vậy, linh cơ rành rành như tấm gương đã hiển hiện cho chàng thấy cơ hội duy nhất có thể cứu chủ tỳ Thiên Thiên, bỏ qua là vĩnh viễn đánh mất cơ hội.

Yến Phi vụt phun một ngụm máu tươi, chân khí trong người cùng chân khí của Mộ Dung Thùy xâm nhập đâm chạm trong kinh mạch, tuy cứng cỏi ép khí công của Mộ Dung Thùy bài xích ra ngoài, lực chấn động cũng làm cho chàng lập tức thụ thương.

Đồng thời chàng không lui ra sau, xoay lại ấn người xuống, Điệp Luyến Hoa thi triển kiếm thức tinh diệu tuyệt luân, vít hai trường thương đâm hụt, kéo hai mũi thương gia tốc đối hướng nhắm Mộ Dung Thùy đang bị đánh lùi bay tới.

Lúc chân điểm trên đầu buồng tàu, Yến Phi toàn thân nương bám theo, sau đó như cá trườn dọc lần theo trên đầu buồng, cơ hồ ép mình sát vách ngoài của buồng tàu, lướt tới song cửa nơi chàng cảm ứng được Thiên Thiên.

Mộ Dung Thùy vẫn còn đang lảng không thấy vậy song mục như phun lửa, lại không có cách nào ngăn trở, bởi đằng trước không những có hai mũi thương xé gió đâm tới, cái đáng chết nhất là Đồ Phụng Tam đang cả người lẫn kiếm hợp nhất, bất chấp

sống chết cuồng công ập tới. Cho dù dưới tình huống một đối một, muốn ứng phó kiếm pháp dũng mãnh độc địa của Đồ Phụng Tam đã không phải là chuyện dễ, huống hồ vừa nãy cùng Yến Phi toàn lực va chạm, huyết khí trong người còn chưa bình phục, còn phải ứng phó kỳ chiêu của Yến Phi mượn phi thương tập kích nữa.

Mộ Dung Thùy quát dữ một tiếng, sử Thiên cân trụ hạ mình ra sau cách vài thước, lại một thương thọt tới bên Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam hoành kiếm ngăn đỡ, đón lấy một thương đối phương ngăm tức xuất thủ, đồng thời phát ra tiếng rú sắc nhọn, thông tri cho Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đã thành công, đã đến lúc thoái lui.

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đều lọt vào cục diện khổ chiến, bên địch không những thân thủ cao cường, còn tiến thoái có trật tự, sau khi trấn định tay chân, phát huy tinh thần tổ chức và hiệu suất cao liên chiến, áp lực không ngừng tăng gia. Chỗ nào chỗ nấy đều là đao quang kiếm ảnh, khiến đỡ mâu đâm, mười mấy mũi nhắm mau lao xuống, hai người đã mang nhiều vết thương, không còn cầm cự được bao lâu nữa.

Thân binh của Mộ Dung Thùy quả là danh bất hư truyền.

Lúc này nghe hiệu lệnh triệt thoái của Đồ Phụng Tam, nhất tề mừng rỡ kịp thời, lại nhất tề nhắm cánh phải đánh tới.

“Keng”!

Đồ Phụng Tam bị Mộ Dung Thùy quét trúng cánh tay cầm kiếm, từ đầu ngón tay trái suốt toàn cánh tay tê dại nhức nhối, thậm chí kêu lợi hại, mượn thế nhắm mặt sông phía đông lao đầu đi.

Mộ Dung Thùy cũng bị sức phản chấn đủ mười thành công lực của Đồ Phụng Tam làm chấn động lùi lại dưới thuyền, tuy có cái thể thần công, lại không có cách nào kịp thời ngăn trở Yến Phi.

“Bình”!

Yến Phi phá song lọt vào trong, không chút do dự ôm lấy Kỷ Thiên Thiên đang mê man trên giường.

Hai kẻ địch phá cửa xông vào, mã đao trên tay nhắm đầu nhắm cổ bừa tới.

Yến Phi biết thời cơ sắp tới, nào dám do dự, Điệp Luyến Hoa hóa thành kiếm quang trùng trùng, một tay bế Kỷ Thiên Thiên, phá vào chỗ hở duy nhất giữa đao quang của hai đao kia.

Hai tên địch máu tươi tung toé văng ra cửa phòng, chặn đường địch nhân đang theo hành lang sắp tiến vào, làm cho chúng kinh hãi dạt sang hai bên.

Yến Phi người kiếm hợp nhất đập thi thể địch nhân xông ra, địch nhân hai bên như sói như cọp, binh khí nhất tề chĩa về phía chàng la ó, mau là đều đã chậm một bước.

“Bình”!

Yến Phi đập mình phá cửa phòng đối diện.

Trong phòng không có ai, Yến Phi lòng kêu khổ.

Tiểu Thi thật ra bị giam trong gian phòng nào? Ba bốn kẻ địch thừa cơ tiến vào phòng.

Yến Phi thầm thở dài một hơi, ôm Kỷ Thiên Thiên vọt ra song cửa.

Đồ Phụng Tam là người đầu tiên thoát ly hiểm cảnh, vọt lên cao mười mấy trượng nhắm mặt sông lao đầu xuống.

Chiến sĩ trên bờ đã sớm chuẩn bị, lập tức phóng một khúc phi mộc ra, liền biến thành điểm nhún chân cho Đồ Phụng Tam. Đồ Phụng Tam lòng kêu quá hay, điểm chân lên phi mộc, mượn lực bay về bờ đông.

Tiếp đó Mộ Dung Chiến và Thác Bát Nghi từ mạn thuyền trái vọt người lên, rượt theo sau Đồ Phụng Tam, hai khối phi mộc từ bên trên lao xuống, để cho bọn họ đạp chân mượn lực, tất cả phối hợp vừa khít không chút sơ hở.

Song cửa vỡ nát, Yến Phi bồng Kỷ Thiên Thiên từ trong buồng tàu bắn vọt ra như phi đạn.

Chiến sĩ trên bờ nhất tề hoan hô.

Bỗng “rào” một tiếng, tiếng hoan hô biến thành tiếng kêu la.

Mộ Dung Thùy kéo màn nước mù trời từ dưới lòng sông bắn ra, tay cầm Bắc Bá Thương cản trước mặt Yến Phi. Một thương đâm ra, cứ như một người chống giữ cả quan ải, uy thế như thế ai dám vượt qua nửa bước là bị nuốt chửng xuống lòng sông.

Đồ Phụng Tam lúc này đứng cao trên bờ, với sự bình tĩnh và sự lão luyện của y, nhất thời cũng há hốc trờ trờ mắt.

Mộ Dung Thùy không ngờ có thể đang lúc thất thế lập tức phán đoán Yến Phi có thể cứu Kỷ Thiên Thiên ra, đoán được lộ tuyến đào tẩu của Yến Phi, cho nên một mặt vọt đầu xuống nước bên kia thuyền, rồi từ đáy thuyền lặn sang bên nọ, cắt đứt đường đi của Yến Phi, thi triển hết năng lực bản thân, thề phải đoạt lại cả vốn lẫn lời.

Không ai có thể cứu viện Yến Phi, dưới tình huống này, cũng không ai có thể xen tay, càng không dám bắn tên nhắm bất cứ bên nào, sợ bắn lầm người mình.

Chuyện này phát sinh thật quá đột ngột mau mắn, không ai kịp thời có phản ứng thích hợp.

Ai cũng tin chắc Yến Phi đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Yến Phi lại là người duy nhất dự đoán Mộ Dung Thùy sẽ từ dưới nước vọt lên đột tập. Trước khi phá song, chàng cảm thấy dưới nước có một luồng sát khí quen thuộc, nắm rõ được Mộ Dung Thùy chính đang bám mình dưới đáy thuyền, chực chờ bộc phát.

Kỷ Thiên Thiên thân thể run run, tựa như vừa hồi tỉnh.

Yến Phi ra động tác, Kỷ Thiên Thiên bám mình trên lưng chàng, xuyên song bắn ngang đi.

Cho nên lúc Mộ Dung Thùy vác thương ngăn cản đang trước cách mặt nước cỡ một trượng, Yến Phi là người duy nhất biết Mộ Dung Thùy khổ công vô ích.

Yến Phi cười khà khà, đơn chuồng vỗ ra, kinh khí đánh vào mặt nước, mượn lực đổi hướng, vọt nhanh lên cao bốn năm trượng.

Mộ Dung Thùy một thương đâm hụt, chân khí đứt đoạn, giận đến mức đôi mắt như phun lửa trầm mình xuống nước, làm tung bắn bọt nước.

Chiến sĩ cầm phi mộc từ cơn kinh hãi biến thành hoan hỉ, phi mộc trong tay thoát tay quăng ra, vọt thẳng tới dưới chân Yến Phi vừa bắt đầu hạ mình.

Mộ Dung Chiến và Thắc Bạt Nghi cũng rơi mình trên bờ, nhất tề quát lớn ủng hộ tin thần cho Yến Phi.

Thành công thất bại, xem ra chỉ trong công phu chớp mắt đó.

Yến Phi một tay xoay ra ôm lấy Kỷ Thiên Thiên trên lưng, hồi phục tư thế thẳng đứng đầu trên chân dưới, chân phải dò ra, điểm nhẹ chuẩn xác lên phi mộc, vọt mình lên bờ giữa tiếng hoan hô vang dội.

Kỷ Thiên Thiên cuối cùng đã tỉnh dậy, mở to đôi mắt đẹp, không thể tin được khi phát giác mình đang nằm trên lưng Yến Phi, còn Yến Phi đang trên cao giữa bờ và hạm đội, Dĩnh Thủy cuộn cuộn chảy từ Bắc xuống Nam qua Biên Hoang.

Thanh âm của Yến Phi bên tai nàng: “Tiểu Thi ở đâu?”.

Kỷ Thiên Thiên thân thể yếu kiều giật bắn, hoàn toàn sức tĩnh, một tay ôm lấy hông gấu của Yến Phi, vội nói: “Trên chiếc thuyền đằng sau”.

Yến Phi thốt: “Để ta đưa nàng lên bờ đã”.

Mũi chân điểm trên phi mộc, nội lực lại nảy sinh, chân khí truyền vào thân thể Kỷ Thiên Thiên.

Kỷ Thiên Thiên biết chàng muốn quăng mình lên bờ rồi mới đi cứu Tiểu Thi, đang không biết nên sợ hay mừng, tiếng la ó kinh hoàng trên bờ vang dậy bốn bề, thanh âm của Đồ Phụng Tam quát lớn: “Cẩn thận sau lưng!”.

Yến Phi cũng thất kinh, chỗ Mộ Dung Thùy chìm xuống, một cột nước xoáy lên, tốc độ kinh hồn đến cực điểm, đi sau mà đến trước vọt lên bàn chân chàng đạp trên phi mộc.

Lần này đến phiên bên địch phát ra tiếng hoan hô chấn động cả không gian.

Yến Phi không còn đường chọn lựa, không những không có cách theo đúng quyết định đưa Kỷ Thiên Thiên lên bờ trước rồi hãy đi cứu người, hơn nữa bị hất hăng, thế lọt xuống lòng sông, vọt nghiêng rãng, dụng kinh dưới chân, phi mộc xoay vùn vụt, nhắm đón cột nước tràn trề kinh đạo của Mộ Dung Thùy.

“Bình”!

Phi mộc xoay nhanh đập vào cột nước, bọt nước bắn tung toé bốn phía, phi mộc dài cỡ một thước không ngừng bị phá nát, lại đã thành công phá hoại cột nước, cảnh tượng hùng vĩ.

Yến Phi đồng thời cũng Kỷ Thiên Thiên lộn một vòng, nhắm bờ lao đi, bất qua ai cũng thấy chàng vì phải phân tách lực đạo ứng phó cột nước của Mộ Dung Thùy, cho nên không còn đủ lực đạo, chỗ hạ mình chắc cũng cách bờ cỡ bảy tám trượng.

Mộ Dung Chiến vung tay đoạt lấy phi mộc của chiến sĩ bên cạnh, nhắm mặt nước quăng đi.

Yến Phi bay xéo xuống, còn cách mặt nước khoảng nửa trượng, điểm chân lên phi mộc Mộ Dung Chiến quăng tới, đang định phát lực, Mộ Dung Thùy từ dưới nước đã bắn vọt ra, Bắc Bá Thương đâm thẳng lên phi mộc.

Trên bờ trên thuyền im thin thít, ai ai cũng ngừng thở, chỉ có thể tê tái nhìn hai đại cao thủ đỉnh cao đang giao phong tranh đoạt Kỷ Thiên Thiên trên sông.

Yến Phi đường cùng sáng trí, Điệp Luyện Hoa quét xuống, đánh trúng phi mộc trước Mộ Dung Thùy một bước.

Phi mộc bị kiếm gạt đổi hướng đập mạnh xuống mặt Mộ Dung Thùy, còn Yến Phi mượn sức chấn động của kiếm đập lên phi mộc, kéo Kỷ Thiên Thiên lướt hạ xuống bãi đá dưới vách bờ.

Mộ Dung Thùy cười dài một tiếng, há miệng thổi ra một luồng kinh khí, đập bắn phi mộc sang một bên, như bóng với hình rượt cách sau Yến Phi cỡ nửa trượng, cùng Yến Phi một trước một sau lao mình xuống vùng loạn thạch bên dòng nước dưới vách đá bờ sông.

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi thủ thế chực chờ, chỉ cần Yến Phi có thể đạt tới bãi đá, lập tức bộc phát xuống dưới chi viện, lý tưởng nhất đương nhiên là mượn sức vây công, giết chết Mộ Dung Thùy.

Ba chiếc thuyền địch mượn sức chèo đến sát bờ đông, binh địch trên thuyền nhất tề giương cung lắp tên, đề phòng bọn Mộ Dung Chiến lao xuống bãi đá.

Tình thế khẩn trương đến cực điểm.

Yến Phi trong lòng thầm than, cảm thấy Mộ Dung Thùy tốc độ đang không ngừng tăng gia, Bắc Bá Thương đã kèm tỏa chàng, dưới cảm ứng khí cơ, nếu mình chỉ một lòng bỏ chạy, khẳng định đừng mong đập chân xuống đất. Chàng liền sử Thiên cân trụ, hạ mình xuống một khối đá lớn lộ mình khỏi mặt sông, cách bãi đá cỡ hơn ba trượng.

“Rẽng”!

Yến Phi phản thủ một kiếm, lại chém lên đầu thương của Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy mượn lực bay ngang, hạ xuống một tảng đá lớn trên thượng du lồi lên khỏi mặt nước cách cỡ một trượng, mũi thương lắc lư chia về phía Yến Phi, nhất thời hình thành cục diện đối đầu.

Vẫn không có ai có thể xen tay vào chiến cục.

Yến Phi chân đã đứng chắc trên đá, tay kia ôm Kỷ Thiên Thiên, giúp nàng đứng vững.

Quyết chiến có thể bộc phát bất cứ lúc nào, không ai dám phát ra một hơi thở.

Kỷ Thiên Thiên liếc nhìn chiếc thuyền chở Tiểu Thi, gương mặt hiện thần tình cương quyết, dịu dàng nói: “Đừng đánh!”.

Ai ai cũng hơi ngạc nhiên, chỉ có Mộ Dung Thùy và Yến Phi hiểu rõ hàm ý trong câu nói đó của nàng.

Mộ Dung Thùy trên mặt hiện vẻ hồ thẹn, Bắc Bá Thương thu lại sau lưng, thở dài: “Dùng phương thức này để lưu giữ tiểu thư, thật tình bất đắc dĩ, hy vọng tiểu thư lượng thứ chiến tranh đó giờ bất chấp thủ đoạn, kẻ thắng là vua”.

Bọn Mộ Dung Chiến đã hiểu rõ, biết vấn đề là Tiểu Thi.

Điệp Luyến Hoa của Yến Phi bắt lực chìa xuống, chàng ngậy ngốc nhìn Kỷ Thiên Thiên, khoé miệng mấp máy, lại nói không nên lời.

Kỷ Thiên Thiên hiện thần sắc buồn thảm, kể sất tại Yến Phi dụ dỗ thoát: “Bất kể các người ai thắng ai bại, đối với Thiên Thiên đều là đả kích khó chịu đựng được. Chàng chết, Thiên Thiên không thể sống một mình, nhưng nếu Mộ Dung Thùy chết, thủ hạ của y nhất định sẽ giết Tiểu Thi để tiết hận. Tiểu Thi hiện tại nhất định đang sợ hãi cuống quýt! Chỉ có tôi quay về mới có thể bảo vệ được nàng ta”.

Yến Phi đã bình phục lại, đỡ dẫn gật đầu.

Kỷ Thiên Thiên nói tiếp: “Trước hết thu phục Biên Hoang Tập, rồi đến cứu tôi. Nếu thiên hạ có ai có thể đánh bại Mộ Dung Thùy, người đó là Yến Phi chàng, bởi tôi là thám tử tốt nhất của chàng. Thân thể của bọn ta tuy chia cách, nhưng lòng của bọn ta lại vĩnh viễn thân mật nối liền. Yến lang, chàng nhất quyết phải bình tĩnh trở lại, bọn ta tương lai còn có ngày tương kiến, Thiên Thiên đi đây!”.

Nói xong vọt người đi, nhắm chiến hạm gần nhất cách ngoài ba trượng.

Mộ Dung Thùy thu mục quang quay đầu nhìn theo bóng Kỷ Thiên Thiên, gật đầu: “Yến Phi người không hổ uy danh Biên Hoang Tập đệ nhất kiếm thủ, hy vọng tương lai còn có cơ hội lãnh giáo kiếm thuật của tôn giá”. Thả tiếng cười dài, rượt theo sau Kỷ Thiên Thiên.

- o O o -